

Sesizare Mihai Maci în Senatul Universității din Oradea

Birocrație și cenzură!

urmărire din pagina 1

Birocrație ca-n Kafka

„Dat fiind că am fost invitat să țin niște ore la o altă universitate din țară, am depus, la începutul anului universitar, cererea de a mi se ratifica – prin Senat – faptul că voi onora această invitație (după ce decanatul meu mi-a dat acordul și mi-am adecvat programul de așa manieră încât să pot ține cursurile și aici, și acolo). Universitatea în cauză mi-a mai cerut să aduc și o adeverință de vechime din partea Universității din Oradea. Pentru aceasta, m-am adresat Serviciului de Resurse Umane, care e abilitat să elibereze asemenea adeverințe. Mi s-a răspuns că, întrucât e destinată altei universități, trebuie să aștept validarea cererii făcute Senatului. Am considerat că acest răspuns este îndreptățit și am așteptat-o. Mi s-a explicat și că există un interval de timp între Ședința de Senat și postarea actelor pe site. A trecut și acela. Am fost la președintele Senatului și dânsul mi-a dat – imprimat – actele ce adevărau ratificarea cererii mele. Cu ele în mână am mers la Serviciul de Resurse Umane, unde ușa era închisă (pe dinlăuntru), întrucât se lucra (poate mă înșel la număr) la „Legea 84” și era anunțat un program fără măsură comună cu programul meu. Ulterior, doamna care coordonează acest Serviciu mi-a spus că ar fi trebuit să fiu anunțat – pe mail – care e numărul de telefon la care să mă adresez, dacă am probleme. Nu am primit niciun asemenea număr de telefon. În fine, după un alt timp, m-am prezentat la Serviciul de Resurse Umane, de astă dată deschis, și am cerut să mi se elibereze respectiva adeverință. Am fost întrebat dacă s-a dat hotărârea de Senat. Am răspuns că da, nu o am la mine editată, dar e pe internet și știu anexa. Mi s-a spus că trebuie să vin cu ea în mână. Am insistat și s-a găsit pe site-ul Senatului, dar – mi s-a spus – trebuie să fac o cerere pentru a mi se elibera adeverința în cauză. Am întrebat dacă solicitarea mea, în persoană, nu e suficientă. Mi s-a răspuns că nu și trebuie să fac cererea și, apoi, a doua zi o pot lua de la registratură. Toate acestea pentru o simplă adeverință de vechime! Peste o lună de zile, cinci pași procedurali și tot cinci drumuri în administrație. Încă odată: pentru o simplă adeverință de vechime! Deranjată de impaciența mea, doamna care conduce Serviciul de Resurse Umane (îmi cer scuze, nu-i

Mihai Maci critică birocracia și cenzura din Universitate

știu numele) mi-a explicat că dânsii au foarte mult de lucru și că acestea sunt procedurile”, povestește Mihai Maci în sesiunea făcută Senatului.

Concluzia este împărțită în trei puncte axate pe ideea că modul în care sunt aplicate procedurile și, mai ales, nevoia de a aplica proceduri în situațiile simple reprezintă dovada unui management defectuos care, în loc să simplifice problemele cu care se confruntă oamenii, le complică inutil.

„Mi s-a întâmplat adesea să mi se spună – fie de către studenți, fie de către cunoscuți, care au avut de-a face cu Universitatea din Oradea – că au nimerit în fața unor uși închise sau că au fost dați afară de personalul ocupat cu treburi urgente. Pentru mulți dintre cei care vin prima dată în această Universitate, tocmai acest personal le oferă prima imagine a ceea ce suntem noi. Dacă un cadru didactic trebuie să bată o lună de zile pentru o amărăta de adeverință – și mereu cu sentimentul că deranjează oameni foarte ocupați – e ușor să ne dăm seama cum sunt tratați niște copii de 18 ani și părinții lor veniți din rural. Discursurile din Sala de Sporturi, în care diverși oficiali se congratulează, reciproc, (mai) acoperă această tristă realitate”, spune Maci.

Cătușă, Facebook și imaginea UO

Rectorul Constantin Bungea, plimbat cu cătușe pe mâini la DNA, nu a adus deficit de imagine mai mare Universității din Oradea decât niște tineri care au făcut o pagină de facebook în care spun lucrurile care îi deranjează, cam așa se poate interpreta cel deal doilea punct din sesizarea făcută de Mihai Maci. Deși

nu o formulează în acest fel, lectorul spune: „Recent, niște tineri, studenți ai Universității noastre, au creat o pagină de Facebook (numită chiar așa: „Universitatea din Oradea”) pe care au postat diverse date legate de evenimente și facilități oferite studenților acestei Universități. La scurt timp au primit o înștiințare, din partea d-nei prorector Ligia Olivia Burtă, cum că această pagină nu are girul instituțional al Universității, că pentru a folosi numele Universității (inclusiv pentru promovarea acesteia!) e nevoie de acordul instituției (adică, explicit, al conducerii ei) și li s-a cerut – imperativ – să schimbe titlatura paginii. Să fiu iertat, dar în acest caz eu, când mă duc în licee să vorbesc despre Universitate, mă aflu într-o flagrantă încălcare a procedurilor: dat fiind că nu cer de fiecare dată – onest vorbind n-am cerut niciodată – acordul Universității! Bănuiesc că și colegii mei sunt în aceeași situație; astfel că aceste lucruri pot fi luate în considerare de Senat și – dacă nu respectăm procedura – ni se pot face imputări salariale atunci când mergem să promovăm Universitatea! În ce o privește pe d-na Burtă, sper să nu comit o indiscreție, dar cam cu o lună în urmă – într-un context public, în care eram mai mulți – ne explica de interesul „noii conduceri” pentru inițiativa studenților și pentru implicarea lor în viața Universității. Acum vedem cam care e interesul acesta: niște tineri au făcut pro bono ceea ce ar fi trebuit să facă Universitatea (cu site-urile ei cu aer de „decor de doliu funerar” și cu armata de TESA ce se plimbă la toate orele prin curți), și pentru că au făcut ceva realmente util au fost puși la punct. Dar – lucruri straniu – niciodată atunci

când Universitatea s-a pomenit angrenată în penibile scandaluri publice, conducerea nu a protestat și nu a disociat public imaginea instituției de cea a persoanelor care o dezonorau”, explică Mihai Maci.

În finalul sesiunii, lectorul dă de înțeles că, în fapt, procedurile sunt doar „pentru căței”, pentru că, dacă apelezi „la cine trebuie”, lucrurile se rezolvă mult mai repede.

„Această istorie îmi amintește de o alta, de pe vremuri: m-am oferit să țin, gratuit, conferințe publice în Universitate. Mi s-a răspuns că ideea e bună, dar Universitatea are o problemă: nu sunt săli... pentru că „acoperirea orarului” e maximală. Primăria mi-a oferit gratuit infrastructura ei pentru conferințe. În calitatea mea de cadru universitar, tot spre Universitate m-am întors și m-am adresat tot unei doamne prorector pentru a ști dacă pot să pun afișe cu conferințele în curtea Universității. Și mi s-a răspuns că da, dar cu o condiție: să duc afișul cu două săptămâni înainte (!) pentru a fi studiat și aprobat de conducere! Așa e procedura. Atunci am mai fost și la altcineva decât la doamna prorector în cauză și mi s-a spus că nu e nici o problemă, le pot pune când vreau. Acum, după ce am protestat față de „procedură”, mi s-a spus că pot merge a doua zi la Registratură după adeverință, uitând a mi se mai solicita și cererea scrisă. Așa e cu „procedura” aceasta: dacă ridici tonul sau – și mai bine – apelezi „la cine trebuie”, lucrurile redevin brusc mult mai simple și mai umane. Mă întreb, totuși, dacă nerespectând la literă procedura adeverința mea e valabilă sau va trebui să reiau întreg parcursul?”, se întreabă ironic Mihai Maci. ■

Opinii

O datorie de onoare

Loialitatea față de România a unor concetățeni maghiari se vede, în fiecare an, la 1 Decembrie, Ziua Națională a Românilor, când ungerii „poartă doliu”, fiind triști, deoarece această zi a însemnat pentru ei „un moment de înfrângere” și „nu pot uita durerea pricinuită de această înfrângere” (Kelemen Hunor, președintele UDMR, în cotidianul Crișana din 7 noiembrie a.c.).

Acest doliu a fost „decretat” imediat ce „Justiția de la Trianon” a decis restituirea Transilvaniei, ocupată prea mulți ani, celor cărora le aparținea, adică românilor, care au moștenit-o de la strămoșii lor geto-daci, locuitorii acestui teritoriu din vremuri imemorabile (cca 3000 de ani î. Cr.), astfel cum au relatat, în cărțile lor, mari istorici ca Herodot, Sofocle, Tucicide, Pompeius, Plinius, Strabon, Dio Cassius și mulți alții, printre care cronicarul regelui Bella I, Anonymus.

Tratatul de la Trianon din anul 1920 n-a făcut altceva decât să repare o nedreptate istorică, ceea ce i-a făcut pe ungerii din toate colțurile lumii să arboreze drapelele negre, ca semn de doliu pentru „nedreptatea” care, după părerea lor, li se făcuse de către Justiția Internațională. În cele din urmă, s-a aplicat principiul proporționalității etnice, de care ungerii nu au fost mulțumiți, în ciuda superiorității zdrobitoare a elementului românesc în circumscripțiile occidentale ale Transilvaniei, recunoscută de însuși contele Ștefan Bethlen, care spunea că „masele românești în Transilvania reprezintă un ocean, față de insulițele ocupate de ungeri”. În realitate, cei nemulțumiți trebuiau să fie românii, deoarece Ungaria a primit mai mult decât trebuia, adică departamentele Bereg, Ugocsa, Bekeș și o parte din Bihor.

Cu toate acestea, cei care au dezlănțuit imediat o campanie furibundă, revizionistă în Occident au fost tot ungerii și nu românii, care n-au făcut caz de teritoriile. Iredentiștii continuă să se iluzioneze cu o Ungarie mare sau cel puțin cu o „regiune autonomă” în chiar inima României. Maghiarii corecți și inteligenți înțeleg că asemenea lucru este imposibil și că, împreună cu românii, sunt, deja, „cetățeni europeni”, o realitate vie a prezentului și a viitorului.

Dar cei care provoacă și întrețin acest conflict milenar sunt politicienii și elitele intelectuale, care fac mai mult rău decât bine, învrăjbindu-i pe locuitorii acestui ținut, căci Dumnezeu și orice om cinstit știe că suferințele noastre sunt comune și că trebuie să răzvim împreună toate greutățile.

Trebuie să dispară acest măr al discordiei și să fim lăsați să conviețuim pașnic, bucurându-ne împreună de sărbătorile noastre naționale, să nu fim triști și să nu purtăm doliu atunci când una dintre naționalități își sărbătorește ziua națională. Românii nu poartă doliu pe 15 martie, când ungerii sărbătoresc Ziua maghiarimii de pretutindeni.

În final dorim să-i reamintim domnului Kelemen Hunor că loialitatea față de țara în care te-ai născut și trăiești este nu numai o datorie de onoare, ci și o obligație de netăgăduit, pentru că, altfel, înseamnă că ești dușmanul acelei țări, ceea ce refuzăm să credem. Provoacă sunt periculoase și oamenii inteligenți le evită, căci acestea pot face rău tuturor. Istoria nefalsificată trebuie să fie luminătoare pentru noi, oamenii, ceea ce înseamnă că aceasta trebuie să consemneze doar adevărul, chiar dacă acesta este, uneori, crud.

■ Ec. C. MUT